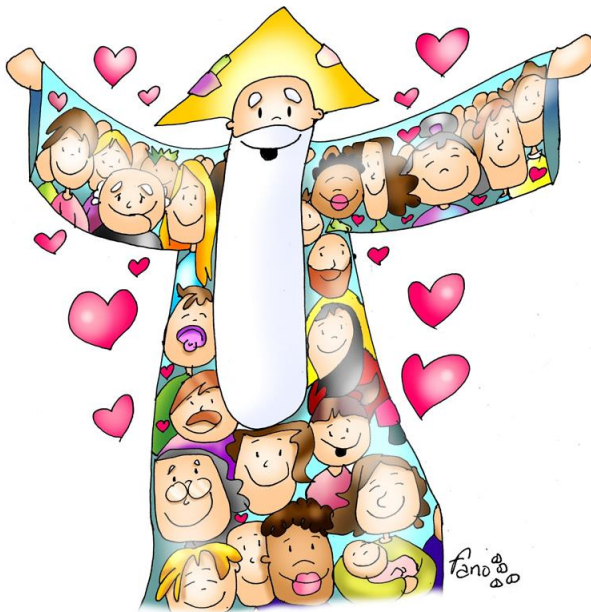

ANIMADOR

Diocese de Ourense - Lectio Divina

TEMA 3: “VÓS SODES O CORPO DE CRISTO, *e cada un é un membro*” (1Cor 12, 12)

“A unidade da Igrexa non é uniformidade, senón integración orgánica das lexítimas diversidade. É a realidade de moitos membros unidos nun só corpo, o único Corpo de Cristo.” (NMI 46)

Soñando o Ideal

COMEZAMOS cun **canto** e encomendando a Deus este momento de Lectio Divina.

ORACIÓN DE INICIO

Señor Xesús,
estamos aquí reunidos para escoitar a túa Palabra
que nos fala na vida e na Sagrada Escritura.
Dános a alegría de experimentarte próximo,
de coñecerte cada día un pouco máis,
de chegar aos poucos ao fondo do teu corazón.
Sabemos que só ti es a fonte de toda felicidade,
por iso queremos enchernos de ti.
Desta forma sabemos, tamén,
que faremos máis felices a todos os que nos rodean.
Dános lucidez para atoparte,
corazón ardente para amarte e valentía para servirte.
Dános a graza de saber orar
e levar unha vida de acordo á nosa oración.
Que poidamos ser no medio do noso mundo
ese grao de sal e esa faísca de luz
que ilumine, alegre e dea sabor
á vida de todos os que nos rodean. AMÉN.

I. MIRANDO XUNTOS A NOSA REALIDADE

Lemos o seguinte relato:

Na casa dos Álvarez viven un montón de persoas: os avós Xenerosa e Máximo, os pais, Xoan e Mariña, e os tres fillos destes:

Liliana, Andrés e a pequena Betty. A casa non é moi grande pero hai lugar para todos e todos son importantes. Que sería da casa sen os avós? Ou sen os nenos? Todos fan falta. Iso non quere dicir que non haxa problemas. Hainos todos os días. Onte mesmo atopouse mal a avoa Xenerosa. Levárona ao médico e di que hai que operar, aínda que non parece grave. Iso crea un conflito porque como se van a arranxar para estar con ela e atender ao mesmo tempo o negocio de venda e reparación de calzado? Ademais, están a casa, o avó que ten os seus achaques e os nenos que requiren coidados e agarimo.

- “Agora toca así, di Mariña. Xa veremos como nos imos arranxando. O importante é que a avoa estea ben atendida e os nenos teñan o necesario”.

DIALOGAMOS:

- Unha familia grande. Sobra alguén nesa casa?
- Cando xorde un problema, como se soluciona?
- Os que máis gastan son os avós e os nenos Sería unha boa solución o deixar aos avós sós?

II. ESCOITEMOS A PALABRA DE DEUS

Preparámonos internamente facendo silencio interior para acoller a mensaxe que o Señor quere transmitirnos coa súa Palabra.

Pode axudarnos facer un momento de silencio, abrir unha Biblia e acender unha vela.

Logo un do grupo proclama **1Cor 12, 12-31**:

¹²Porque igual que o corpo, sendo un, ten moitos membros e todos estes membros, con seren moitos, non fan máis dun corpo: así tamén Cristo. ¹³Porque a todos nos bautizaron nun único Espírito, para formarmos un único corpo: tanto xudeus coma gregos, tanto escravos coma libres. E a todos se nos deu a beber un único Espírito. ¹⁴Pois ben, o corpo non está formado por un único membro senón por moitos. ¹⁵Se o pé dixer: "como non son man, eu non son do corpo", non por iso deixaba de ser do corpo. ¹⁶E se o oído dixer: "como non son ollo, eu non son do corpo", non por iso deixaba de ser do corpo. ¹⁷Se todo o corpo for ollo, ¿onde estaría o oído? Se for todo oído, ¿onde estaría o ulido? ¹⁸Ora, foi Deus quen puxo os membros, colocando cada un deles no corpo coma El quixo. ¹⁹Se todo for un único membro, ¿onde estaría o corpo? ²⁰En realidade, hai moitos membros, pero un corpo só. ²¹O ollo non lle pode dicir á man: "Non preciso de ti", nin a cabeza ós pés: "non preciso de vós". ²²Todo o contrario: os membros do corpo que parecen máis débiles son os máis necesarios; ²³e os que temos por menos decorosos, cubrímolos con máis decoro; e os menos honestos tratámolos con máis recato; ²⁴cousa que non precisan os honestos. Deus dispuxo o corpo, dándolle máis honor ó máis privado del, ²⁵para que non haxa discordia no corpo; senón que, ó revés, os membros se preocupen por igual uns dos outros. ²⁶E así, cando padece un membro, todos padecen con el; cando a un membro o tratan ben, todos se alegran con el. ²⁷Ben, pois vós sodes

corpo de Cristo e tamén membros, cada un pola súa parte.

²⁸Na Igrexa dispuxo Deus primeiro os apóstolos, logo os profetas, en terceiro lugar os mestres. Despois os que teñen poder de facer milagres; finalmente os que teñen don de curacións, de asistencia, de goberno, de falar distintas linguas. ²⁹¿Ou é que todos son apóstolos? ¿Todos son profetas? ¿Todos son mestres? ¿Todos fan milagres? ³⁰¿Todos teñen o don de curar? ¿Todos falan en moitas linguas? ¿Todos saben interpretar? ³¹De todos modos, cobizade os carismas mellores. Pero, ademais aínda vos vou mostrar o camiño por excelencia.

Volvamos ler este texto deixando que a Palabra de Deus toque os nosos corazóns. Quizais é moi coñecido pero por iso mesmo fixarémonos máis nel para captar todo o seu significado.

Fixémonos.

- Con que compara San Pablo a Comunidade crente? (ler vv. 12 e 27)
- Por que usa o apóstolo esa comparación?
- A diferenza é causa de enfrontamento? Por que?
- É importante que haxa diferentes membros? Para que?
- A que membro do corpo hai que coidar máis? Por que?

III. MEDITACIÓN

A Igrexa é coma un Corpo onde Cristo é a cabeza.

“O corpo nos está formado por un único membro” (v. 14)

Os diferentes carismas ou calidades son un don de Deus. Somos distintos pero unidos polo mesmo Espírito e por iso podemos

axudarnos máis e mellor. *Vivo a diferenza como un agasallo de Deus?*

“O ollo non lle pode dicir á man: «Non preciso de ti»” (v.21) Cada membro ten o seu papel neste organismo que chamamos Corpo ou Igrexa. *Asumo con alegría que o importante non é que eu brille senón o ben de todo o Corpo?*

“Na Igrexa dispuxo Deus primeiro...” (v. 28) É inevitable que xurdan conflitos entre nós. *Como debemos arranxar as diferenzas?*

IV. CONTEMPLACIÓN E ORACIÓN

É momento para a ORACIÓN e o COMPROMISO....

Volvemos ler o texto bíblico...

Facemos SILENCIO para a oración persoal.... (Se parece oportuno expresamos en voz alta nosas peticións)

Deamos grazas por ser diferentes e con todo necesitar os uns dos outros porque somos “un só Corpo”.

Podemos terminar cantando ***Iglesia peregrina.***

Todos unidos formando un solo cuerpo,
un pueblo que en la Pascua nació.
Miembros de Cristo en sangre redimidos,
Iglesia peregrina de Dios.

MATERIAL COMPLEMENTARIO PARA O ANIMADOR

1Cor 12, 12-31

Contexto

Corinto era unha cidade rica e importante no istmo que separa o norte do sur de Grecia. O Apóstolo Pablo pasou alí 18 meses durante a súa Segunda Viaxe de Misionero e fundou alí unha igrexa. Feitos 18 relata a Pablo en Corinto durante ese tempo. Ao terminar a súa visita a Corinto, Pablo marchouse para visitar Éfeso, Xerusalén, Antioquía, e Galacia (Feitos 18,18-23). Despois de saír de Corinto, Pablo escribiu unha carta aos cristiáns de Corinto para responder a un informe da xente de Cloe sobre os problemas que hai na igrexa de Corintio (1,11). Nos capítulos 8-10, tratou o tema do comer alimentos que foran sacrificados aos ídolos. No capítulo 11, tratou temas relacionados co cubrirse a cabeza (vv. 2-16) e abusos relacionados coa Cea do Señor (vv. 17 ss).

Nos capítulos 12-14, Pablo diríxese ao tema dos dons espirituais. En lugar de celebrar os dons concedidos a cada un deles, os cristiáns corintios volvéronse orgullosos dos seus propios dons e desdenosos cara aos dons dos demais. Entón, os dons espirituais convertéronse en motivo de división entre eles (12,12-31).

Nos primeiros once versículos do capítulo 12, Pablo falou da variedade de dons espirituais que o Espírito entrega aos crentes “como quere” (v. 11). Salientou que, aínda que hai moitos dons, o Espírito é o único que os concede (vv. 8-9).

1CORINTIOS 12,12-13: UN CUERPO

- ***“Porque igual que o corpo, sendo un, ten moitos membros e todos estes membros, con seren moitos, non fan máis dun corpo: así tamén Cristo”*** (v. 12). A palabra “porque” conecta este versículo cos versículos 1-11. Neses versículos, Pablo salientou a variedade de dons e o único Espírito que os reparte. Os gregos coñecerían a metáfora do “corpo” e os seus “membros,” porque utilizan linguaxe similar no que se refire á súa relación co estado.

Noutros lugares, Pablo utiliza esta metáfora da igrexa como un corpo de moitos membros:

- Utiliza linguaxe case idéntica en Romanos 12,4-7.
 - En 1Corintios 6,15 di, “¿Non sabedes que os vosos corpos son membros de Cristo?”
 - En 1Corintios 10,17 di, “E como hai un único pan, tamén nós, sendo moitos, formamos un único corpo, porque todos participamos dese único pan.”
- ***“así tamén Cristo”*** (v. 12b). Esperamos que Pablo diga, “así tamén a Igrexa” pero, no seu lugar, di, “así tamén Cristo”. Aínda que neste versículo non di “o corpo de Cristo”, no versículo 27 di, “Pois vós sodes corpo de Cristo e tamén membros, cada un pola súa parte”. É probable que no versículo 12 queira identificar a Cristo coa Igrexa, a cal é o seu corpo.
- ***“Porque a todos nos bautizaron nun único Espírito”*** (v. 13a). A que tipo de bautizo se refire Pablo? Xoán Bautista prometeu que Xesús “havos bautizar co Espírito Santo e con lume” (Mateo 3,11). Xusto antes da súa ascensión, Xesús repetiu esa promesa dicindo, “porque

Xoán bautizou con auga, mais a vós bautizarásevos co Espírito Santo” (Feitos 1,5; 11,16).

Este bautizo con Espírito e lume foi cumprido en Pentecostés cando “e apareceron talmente coma linguas de lume, que, repartidas, foron pousando unha sobre cada un deles. Quedaron cheos do Espírito Santo e puxéronse a falar noutras linguas, conforme lles concedía o Espírito”. (Feitos 2,3-4).

- **“tanto xudeus coma gregos, tanto escravos coma libres”** (v. 13b). Estas categorías son as que a xente daquel entón adoitaba usar para separarse. Ambos, os xudeus e os gregos, estaban orgullosos da súa identidade e cada un pensaba que o seu grupo era superior ao outro. Os libres considerábanse superiores aos escravos, e eran superiores segundo os estándares humanos. Con todo, unha vez que estamos en Cristo, as divisións desaparecen e todos quedamos igual ante Deus. Deus ámanos igual. Nos valores de Deus, só hai persoas, non hai categorías.
- **“E a todos se nos deu a beber un único Espírito”** (v. 13c). Non só somos mergullados no Espírito ao facernos cristiáns. O Espírito entra no máis profundo do noso ser e permanece alí.
- **“Pois ben, o corpo non está formado por un único membro senón por moitos”** (v. 14). Agora salienta a variedade dos seus membros. Si, é importante que a Igrexa estea unida, pero tamén é importante que recoñeza o valor da súa diversidade.

Moitos problemas xurdiron na grexa corintia porque os seus membros non entenderon o valor da súa diversidade. Algúns membros “incháronse” (4,6) enorgullecéndose por

encima dos outros membros, créndose gozar dos mellores dons. Consideraron os seus dons como logros persoais. Con todo, os seus dons eran só iso – dons – algo que non gañaran sós.

A xente “máis dotada” podería desdeñar asociarse coa xente común e corrente o seu redor. Poderían sentirse superiores á multitude. Pero Pablo failles volver á terra salientando o valor de todos os membros do corpo. Os “menos dotados” poderían sentirse excluídos. Poderían estar tentados a afastarse, pensando que ninguén os necesita. Pero Pablo levántaos ao salientar o verdadeiro valor dos seus dons, sen importar o pequenos poidan parecer.

Cales son máis importantes, os oídos ou os ollos? Non nos gustaría perder ningún deles.

Pablo usa o humor para burlarse dos que premian o seu don “máis importante.” Imaxina unha persoa que só é un ollo. Como podería oír unha persoa así? É máis, como podería tal persoa moverse de lugar a lugar ou comer ou gañarse a vida? Un ollo aparte sería indefenso, un ser lamentable.

Entón presenta a imaxe do corpo como unha gran orella. Non podería cheirar. Non podería ver. Non podería facer máis nada que oír. El, tamén, sería indefenso e lamentable.

- ***“Ora, foi Deus quen puxo os membros, colocando cada un deles no corpo coma El quixo.”*** (v. 18). Quen somos nós para cuestionar ao que deseñou toda a creación? Deus respondería, igual que lle respondeu a Job, “Onde estabas cando eu fundaba a terra? Faimo saber, se tes intelixencia.

SODES O CORPO DE CRISTO

- ***“Ben, pois vós sodes corpo de Cristo”*** (v. 27a). Neste versículo, Pablo di que os cristiáns corintios son “o corpo de Cristo.” Noutro lugar, o Novo Testamento di que a Igrexa é o corpo de Cristo (Romanos 12,4-5; Colosenses 1,18, 24; Efesios 1,22-23; 5,22-24).
- ***“e tamén membros, cada un pola súa parte”*** (v. 27b). Nesta frase, Pablo volve salientar que a Igrexa, o corpo de Cristo, está composta de moitos membros. Nos versículos 14-26, Pablo di que cada membro do corpo é importante e que a perda de calquera deles é unha perda para todo o corpo
- ***“Na Igrexa dispuxo Deus primeiro os apóstolos, logo os profetas, en terceiro lugar os mestres.”*** (v. 28a). Está claro que Pablo considera estes tres – apóstolos, profetas, e mestres– como os oficios ou dons máis significantes. Algúns tamén situarían o resto dos dons mencionados no versículo 28 en orde de importancia: facultades, dons de curación, etcétera. Con todo, debemos andar con coidado. Pablo salientou a variedade de dons e o valor de cada un deles, e non é probable que el os puxera aquí nunha orde particular.
 - ***“apóstolos”***: Significa “o enviado” ou “o que é enviado.” Xesús foi enviado polo Pai (Marcos 9,37) e escolleu enviar aos apóstolos para continuar o seu labor.
 - ***“profetas”***: O papel dun profeta bíblico era transmitir a mensaxe de Deus. En moitos casos, iso

incluía darlle á xente unha mirada do futuro, pero só para apoiar a mensaxe profética máis grande.

- **“doutores”**: A ensinanza era un oficio con moito prestixio entre os xudeus, e é a través da ensinanza que Xesús cumpriu moito do seu ministerio (Mateo 5-7; 11,1; Marcos 4,1-2; Lucas 4,15; Juan 7,14).
- **“Cobizade os carismas mellores”** (v. 31a). Xa que Pablo estivo salientando a variedade de dons e o valor de cada un deles, parece estraño que agora lles diga a estes cristiáns corintios “cobizade os carismas mellores”. Pero Pablo usa estas palabras como preparación para mostrarlles a estes cristiáns “un camiño aínda máis excelente” – o camiño do amor – un camiño que non é entregado polo Espírito a uns poucos, senón un camiño que todo crente pode e debe seguir. Debemos asumir que o amor non só é un deses mellores dons, senón que é o don máis grande (13,13).
- No capítulo 13, Pablo non describe o amor como un *charismaton*, pero si o define como a fundación de todo *charismaton*. Os dons de linguas e de profecía e de sabedoría e de fe non significan nada se non son apoiados polo amor (13,1-2). A xenerosidade sacrificada non significa nada se non é motivada polo amor (13,3). Isto implica que aínda que non podamos escoller o noso *charismaton*, si podemos escoller o amor.